

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Frederiksen: Hvis det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen vilde have gjort sig den Ulejlighed at læse videre i Fortrykket, vilde han have set, at jeg har sagt, at det, Forliget strandede paa, var Oppositionspartiernes Modvilje mod at skaffe Hjælp til de arbejdsløse af Statens Midler, saaledes at de arbejdsløse altsaa blev tvunget over til Kommunehjælp.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Einer Jensen: Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen fremkom med en Bemærkning om, at vi kunde gennemføre § 4 og derved hindre, at de først oprettede Krisekasser gik i Stykker. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Bemærkning, og jeg vil derfor gerne spørge det ærede Medlem, hvad han mener hermed. § 4 sigter jo nemlig ikke efter at holde Liv i disse Krisekasser, den sigter efter at hjælpe de Medlemmer af Kasserne, der allerede har opbrugt deres Understøttelse. Der er altsaa ikke Tale om, at Krisekasserne er ved at gaa i Stykker, for de 6 Krisekasser skal nok holde lige saa vel som de andre, men der er Tale om at hjælpe et vist Antal Medlemmer, der har opbrugt den Understøttelse, de kunde faa gennem Krisekassen, paa samme Maade som der i hele Lovforslaget er Tale om at hjælpe de Medlemmer af Arbejdsløhedskasserne, der har opbrugt deres Understøttelse baade i Arbejdsløhedskasse og Krisekasse, eller som er faldet for 10 Maaneders Bestemmelsen.

Der er altsaa ikke med denne Paragraf Tale om andet end at sikre Hjælp til arbejdsløse, baade dem, der er Medlemmer af de tidligst oprettede Krisekasser, og dem, der er Medlemmer af de senest oprettede. Det, der er Tale om, er at komme alle arbejdsløse til Hjælp, ikke at bjærge Livet for nogle Krisekasser, for de er ikke i Nød. Disse Krisekasser har opfyldt deres Forpligtelser og kan opfylde dem, men de arbejdsløse trænger til en ekstra Haandsrækning. Jeg er noget forbavset over at høre det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen gaa saa voldsomt imod Forslaget. Jeg har altid haft den Opfattelse, at det ærede Medlem i høj Grad havde social Forstaaelse.

Socialministeren (Steincke): Hvis jeg skulde svare paa alle de Bemærkninger,

der er fremsat fra forskellig Side, vilde jeg føle mig, som jeg var oppe til Embeds-eksamen, og det oven i Købet over for Censorer, der ikke var tilstrækkeligt inde i Stoffet. Derfor vil jeg indskrænke mig til nogle forholdsvis faa og korte Bemærkninger, idet jeg vil se bort fra de forskellige Udtalelser, der har den Baggrund at tilsigte at bringe mig ind i administrative eller andre Vanskeligheder. Det vil ikke lykkes at faa mig til at gaa i Vandet, heller ikke ved denne Lejlighed. Dette være sagt til den forhaabningsfulde Ordfører for Venstre, der i høj Grad gerne vilde have, at jeg skulde gøre dette.

Den ærede Ordfører for Venstre optraadte som Klager. Han sagde, at naar jeg ikke havde faaet andre Klager, vilde han optræde som Klager. Jeg accepterer ikke den ærede Ordfører som Klager, medmindre han kommer med konkrete Tilfælde fra enkelte Steder og forelægger mig dem i den Form, hvori jeg har Krav paa at faa dem forelagt, naar jeg skal afgøre dem under administrativt Ansvar. Almindelige Talemaader her er ikke Udtryk for nogen Klage, som Socialministeriet tager det mindste Hensyn til.

Den ærede Ordfører spurgte, om det var i Overensstemmelse med Loven om offentlig Forsorg, at der udbetales vidt forskellige Beløb i de forskellige Kommuner. Nej, ikke, hvis disse Kommuner er ensartede, men hvis der er Tale om henholdsvis en Landkommune og en Bykommune, saa kan det godt være ret forskellige Beløb, det drejer sig om. Det er ikke til at svare paa i al Almindelighed. Det er jo derfor, det er overladt til Kommunerne at skønne over Trangen i det enkelte Tilfælde, og man kan ikke faa Ministeren til at staa her og sige: den Kommune skal yde saa meget til en ugift og saa meget til en gift, og en anden Kommune skal yde saa meget. Man maa forelægge de enkelte konkrete Tilfælde, og hvis der er noget særligt stødende i en eller anden Retning, vil Ministeriet tage Affære.

Derfor kan Udvalget heller ikke — jeg kan i øvrigt ikke se, hvad dette vedrører det Udvalg, der bliver nedsat om denne Sag — tage en almindelig Fortolkning af Administrationen af Socialreformen op; men gør den det, skal jeg naturligvis svare, saa vidt jeg finder det rimeligt og rigtigt, men Udvalget vil ikke kunne faa nogen detailleret Redegørelse, fordi det slet ikke har været Socialreformens Mening og heller aldrig har været Lovgivningsmagtens Mening, at der paa Forhaand skulde udarbejdes en Række faste Takster for det, der skal være